

Meditacions: Solemnitat de Pentecosta

Reflexió per meditar en la solemnitat de Pentecosta. Els temes proposats són: l'Esperit Sant inicia la nostra missió i la impulsa; amb el Paràclit se'ns dona el perdó; la vida i la força de Déu se'ns donen en l'Esperit Sant.

A LA FESTA de Pentecosta es podria dir que acaba la missió de Jesús a la terra i comença la nostra,

encoratjats, impulsats i sostinguts pel seu mateix Esperit. Rebem la mateixa missió, la que el Pare ha encomanat al seu Fill. «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres» (*Jn 20, 20*). Ens omplim d'agraïment per aquest do i desitgem que el foc que cremava al cor de Jesucrist no s'apagui, sinó que provoqui en nosaltres l'incendi que ell ha somiat i volgut. Aquestes petites flames que han aparegut als caps dels apòstols, i a les nostres ànimes, volem que es propaguin fins a l'últim racó de la terra. Ens il·lusiona ser cooperadors dels plans divins per omplir el món de l'escalfor que el Salvador va venir a regalar-nos.

Per a aquesta missió no estem sols, comptem amb una ajuda insuperable. Jesús ens ho havia promès dient que no ens deixaria orfes i ho ha complert (*Jn 14, 18*). «L'Esperit de Déu, on entra, expulsa

la por; ens fa conèixer i sentir que estem a les mans d'una omnipotència d'amor: passi el que passi, el seu amor infinit no ens abandona. Ho demostra el testimoniatge dels màrtirs, la valentia dels confessors de la fe, l'ímpetu intrèpid dels missioners, la franquesa dels predicadors, l'exemple de tots els sants, alguns fins i tot adolescents i nens. Ho demostra l'existència mateixa de l'Església que, malgrat els límits i les culpes dels homes, continua travessant l'oceà de la història, impulsada per l'alè de Déu i animada pel seu foc purificador»^[1].

Pot ser que algunes vegades sentim aquesta orfandat, però no volem que ens paralizzi, sabem que és part del jull que el diable intenta sembrar entre el blat bo de l'amor a què som cridats. Sentir-la i percebre-la no vol dir pactar-hi, sinó que pot ser precisament l'estímul per tornar a considerar, amb l'ajuda de l'Esperit

Sant, que som fills molt estimats. Amb sant Josepmaria ens volem introduir en aquesta font interminable de gràcia: «La glòria, per a mi, és l'amor, és Jesús, i, amb ell, el Pare —el meu Pare— i l'Esperit Sant —el meu Santificador—»^[2]. En aquesta intimitat acompanyada de la Trinitat tenen cabuda i solució els nostres temors i angoixes.

LA PRIMERA vegada que vam començar a caminar sols, potser des dels braços del nostre pare als de la nostra mare, no sabíem com acabaria tot, ni ho havíem fet mai abans. Tenir-los a prop, al davant i al darrere, era prou. Quan vam rebre l'abraçada de tots dos com a premi a la nostra gesta, ens vam adonar que arriscar-se era meravellós. Podem demanar que l'Esperit sigui capaç d'inflamar la nostra voluntat perquè,

d'una manera semblant, vibrem amb els desitjos divins de sembrar el món de pau i d'alegria. La pregària és el lloc privilegiat per escoltar la seva veu i fer-li cas llançant-nos a aquesta aventura divina. La pregària «és un do que rebem gratuïtament; és diàleg amb ell en l'Esperit Sant, que prega en nosaltres i ens permet dirigir-nos a Déu anomenant-lo Pare, Papà, Abbà (cf. *Rm* 8, 15; *Gal* 4, 6); i això no és només una “manera de dir”, sinó que és la realitat, nosaltres som realment fills de Déu. “Tots els qui són guiats per l'Esperit de Déu són fills de Déu” (*Rm* 8, 14)»^[3].

De vegades podem tenir la temptació, potser inconscient, de viure com si Déu s'allunyés de nosaltres pels nostres pecats o les nostres traïcions. Tot i això, ell ens sorprèn una i mil vegades amb la seva reacció davant la nostra fragilitat. «Jesús Ressuscitat, la primera vegada que s'apareix als seus, diu: “Rebeu l'Esperit Sant; als

qui els perdoneu els pecats, els queden perdonats” (Jn 20, 22-23). Jesús no els condemna, malgrat que l'havien abandonat i negat durant la Passió, sinó que els hi dona l'Esperit de perdó. L'Esperit és el primer do del Ressuscitat i es dona en primer lloc per perdonar els pecats. Aquest és el començament de l'Església, aquest és l'aglutinant que ens manté units, el ciment que uneix els maons de la casa: el perdó. Perquè el perdó és el do per excel·lència, és l'amor més gran, el que manté units malgrat tot, que evita el col·lapse, que reforça i enforteix. El perdó allibera el cor i li permet de recomençar: el perdó dona esperança, sense perdó no es construeix l'Església»^[4].

L'ESPERIT Sant vol omplir-nos de força perquè puguem gaudir de la missió que ens encomana. Sant

Josepmaria ens mostra com pot ser de danyós no tenir els fonaments sòlids d'aquesta gràcia divina: «L'atac a la fe tomba l'edifici espiritual. Desconcerta la temptació contra l'esperança. Però aquesta malvada *seguretat* que Déu no m'estima i que no l'estimo és la que aniquila i, fins i tot fisiològicament, deixa buit el cor»^[5].

Afortunadament, la solució és a l'abast de tothom: «Aquest dia, aprenem què fer quan necessitem un canvi veritable. Qui de nosaltres no el necessita? Sobretot quan estem enfonsats, quan estem cansats pel pes de la vida, quan les nostres debilitats ens oprimeixen, quan avançar és difícil i estimar sembla impossible. Aleshores necessitem un fort “reconstituent”: és ell, la força de Déu; és ell que, com professem al “Credo”, “in fon la vida”. Que bé que ens vindrà assumir cada dia aquest reconstituent de vida. Dir, quan ens

despertem: “Veni, Esperit Sant, veniu al meu cor, veniu a la meva jornada”»^[6].

Santa Teresina de Lisieux relatava el dia de la seva Confirmació: «Quina joia sentia a l'ànima! Igual que els apòstols, esperava joiosa la visita de l'Esperit Sant... (...). Per fi, va arribar el moment feliç. No vaig sentir cap vent impetuós en baixar l'Esperit Sant, sinó més aviat aquella brisa tènue el xiuxiueig de la qual escoltà Elies a la muntanya Horeb»^[7].

Nosaltres també volem tenir l'oïda atenta perquè el Consolador ens expliqui les meravelles a què ens crida i per a les que hem estat creats.

«“No us deixaré orfes”. Avui, festa de Pentecosta, aquestes paraules de Jesús ens fan pensar també en la presència maternal de Maria al cenacle. La Mare de Jesús és enmig de la comunitat dels deixebles, reunida en pregària: és memòria

viva del Fill i invocació viva de l'Esperit Sant. És la Mare de l'Església. A la seva intercessió confiem de manera particular tots els cristians, les famílies i les comunitats, que en aquest moment tenen més necessitat de la força de l'Esperit Paràclit, Defensor i Consolador, Esperit de veritat, de llibertat i de pau»^[8].

.....

^[1] Benet XVI, Homilia, 31-V-2009.

^[2] Sant Josepmaria, Apunts íntims, núm. 1653-1655.

^[3] Francesc, Homilia, 8-VI-2014.

^[4] Francesc, Homilia, 4-VI-2017.

^[5] Sant Josepmaria, Glosa marginal al *Decenario al Espíritu Santo*, de Francisca Javiera del Valle.

[6] Francesc, Homilia, 20-V-2018.

[7] Santa Teresa de l'Infant Jesús,
Manuscrit A, cap. IV, 36.

[8] Francesc, Homilia, 15-V-2016.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-solemnitat-de-pentecosta/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-solemnitat-de-pentecosta/)
(02/04/2026)